

HỒI 773

Ngũ Dao Đồ Ước

Biệt thất dành riêng tiếp khách quý ở hậu viện Dịch Đình cung. Từ Tử Lăng ngồi xếp bằng tròn trên giường, Lý Thế Dân cùng các mưu thần đại tướng tâm phúc ngồi xung quanh. Bởi không gian hạn chế, tuy đã bố sung một số trường kỷ nhưng vẫn rất nhiều người phải đứng.

Tham dự gồm có Trưởng Tôn Vô Ky, Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Uất Trì Kính Đức, Lý Tịnh phu phụ, Bàng Ngọc, Đoàn Chí Huyền, Hầu Quân Tập, Trình Giáo Kim, Tần Thúc Bảo, Cao Sĩ Liễm. Toàn võ tướng quen ăn to nói lớn mà không khí lại hết sức lặng lẽ, người nào người ấy mặt mày đăm đăm, chứng tỏ tình thế đã căng thẳng đến cực độ.

Tòa phủ vốn là một Quý Tân các dùng để tiếp đãi các vị thượng khách, hiện đã được Phi Vân vệ dưới tay Vương Huyền Thù và Hắc Giáp tinh binh do đích thân Lý Thế Dân đặc phái bố phòng chặt chẽ nhiều tầng. Đối tượng họ muốn qua mắt là gian tế của Kiến Thành, Nguyên Cát đang trà trộn trong Dịch Đình cung, để ai cũng nghĩ Từ Tử Lăng đúng là đang thọ thương nghiêm trọng.

Từ Tử Lăng cẩn thận điểm lại tình hình sau khi Lý Thế Dân và các gã từ Hồng Nghĩa cung trở về Trường An, không dám bỏ sót dù một chi tiết nhỏ. Chúng tướng nghe mà lòng nặng trĩu, trong khi Lý Thế Dân ngồi sát Từ Tử Lăng lại vẫn ung dung điềm tĩnh, không ngừng hỏi thêm để biết cho rõ hơn.

Sau cùng Từ Tử Lăng kết luận: "Tình thế hiện giờ càng lúc càng rõ ràng, Tất Huyền rời đi chỉ là một chiêu bài, mục đích là ru ngủ bọn ta để bắt thần đại khai sát giới khi bọn ta không phòng bị. Hoàng thượng đã hoàn toàn đứng về phía Thái tử và Tề vương, ngầm hậu thuẫn mọi hành động của họ. Đại lễ kết minh sáng mai sẽ là thời khắc mấu chốt quyết định ai sống ai chết!"

Lý Thế Dân không hề tỏ ý tán đồng hay phản đối, chỉ khoát tay: "Các khanh có thể tùy ý phát biểu, nói ra suy nghĩ của mình. Tử Lăng tuyệt đối sẽ không bận tâm, cả ta cũng muốn nghe thêm các cách suy nghĩ khác nữa."

Từ Tử Lăng thâm gật đầu khen ngợi. Lý Thế Dân khi đối diện với chúng tướng dưới quyền, so với lúc một mình tâm sự với gã như thế đã biến thành một con người khác, ưu tư lo lắng không mấy may lộ ra ngoài mà tràn đầy vẻ quyết đoán tự tin, trí dũng song toàn.

Một lời cho phép thủ hạ tự do phát biểu chính kiến càng cổ động sĩ khí, khiến chúng tướng thêm đoàn kết phấn chấn.

Phong Huyền Linh gắng ho một tiếng, mở đầu: "Theo như lời Từ công tử, Thiếu soái đấu với Tất Huyền đã ở vào thế hạ phong. Nếu như Hoàng thượng có ý loại bỏ Thiếu soái, tại sao không để Tất Huyền có đủ thời gian ra tay, kết thúc mọi chuyện?"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Trước hết bọn ta phải khẳng định, dù Hoàng thượng có giá lâm thì Tất Huyền vẫn còn đủ thời gian giết chết Khấu Trọng, thế nhưng thực tế hắn lại lập tức dùng tay, từ đó suy ra hắn không dám chắc có thể giết chết Khấu Trọng hay không. Khấu Trọng cũng nói với ta, trong khi quyết đấu liên tục có thức ngộ mới, tuy rơi vào thế hạ phong nhưng cuối cùng ai chết dưới tay ai vẫn chưa biết!"

Chúng nhân nhìn nhau, cùng gật đầu tán phục.

Phải biết rằng Tất Huyền là một trong ba Đại tông sư võ học, tung hoành mấy chục năm nay chưa từng có địch thủ. Khấu Trọng nếu như có thể khiến Tất Huyền không dám chắc thắng, quả đúng là kỳ tích trong thiên hạ.

Lý Thế Dân bình tĩnh: "Nghe cách nói của Tử Lăng hình như ý còn chưa dứt, vì sao không tiếp tục để bọn ta tham khảo?"

Từ Tử Lăng thâm khâm phục trí tuệ của Lý Thế Dân, gật đầu: "Hiểu được tâm ý của Hoàng thượng là việc vô cùng quan trọng, mấu chốt thành bại của bọn ta. Từ trước tới giờ Hoàng thượng luôn tỏ ra chân chủ bất định với chuyện kết minh, tất nhiên là vì sự phản đối quyết liệt của bè phái Thái tử, phi tần, cộng với uy hiếp trước mặt của người Đột Quyết. Thế nhưng rốt cuộc Hoàng thượng vẫn là Phiệt chủ của Đại Đường, chuyện còn liên quan trực tiếp đến Tần vương, thêm nữa là lòng dân và quân tại Trường An, vì vậy không thể không thận trọng suy nghĩ hậu quả của việc chấp nhận kết minh hay không kết minh. Bất kỳ một quyết định nào cũng đều sẽ mang đến những cục diện hoàn toàn khác nhau!"

Nói đến đây Từ Tử Lăng dừng lại.

Những lời vừa rồi gần như không liên quan gì tới việc Lý Uyên chủ ý làm gián đoạn cuộc quyết đấu của Tất Huyền và Khấu Trọng, nhưng lại có nội dung trọng đại nên chúng nhân ai nấy đều chăm chú lắng nghe.

Lý Thế Dân thở phào một hơi, tiếp lời: “Kết minh hay không kết minh, mỗi lựa chọn cần một kế hoạch ứng phó hoàn toàn khác nhau. Nếu không kết minh, Phụ hoàng tất sẽ phải giữ Thiệu soái và Tử Lăng ở lại Trường An, làm suy yếu lực lượng liên kết giữa Thiệu soái, Tống phiệt và Giang Hoài, lại càng phải tìm cách vỗ về lòng dân, để không trở thành tấm bia cho thiên hạ phỉ báng, bọn ta cần phải nắm rõ điểm này.”

Từ Tử Lăng tâm đắc: “Điều Tần vương nói đúng là trác kiến. Hoàng thượng quyết sẽ không muốn tạo dư luận rằng mình tham gia vào hành động sát hại Khấu Trọng, vì thế việc làm gián đoạn trận chiến rất có khả năng chỉ là một nhăm lẩn về thời gian. Lúc đó Hoàng thượng hẳn là đến để lượm xác, có điều không ngờ Khấu Trọng vẫn không chút tổn hại.”

Đỗ Như Hối chau mày: “Việc Tất Huyền dứt áo bỏ đi liệu có phải là âm mưu đã định sẵn từ trước? Bối lễ với thân phận địa vị của hắn, đâu cần phải giở kế lừa người?”

Chúng tướng cùng gật đầu tán đồng. Lý Tịnh trầm giọng: “Chỉ sau cuộc quyết đấu chừng một canh giờ là Tất Huyền dẫn người bỏ đi, khoảng thời gian ấy đủ để hắn có thể thương thảo với Thái tử, ung dung định kế rồi trưng kế tựu kế, khiến bọn ta không thể nghi ngờ Hoàng thượng.”

Phân tích của Lý Tịnh chứng tỏ việc bỏ đi của Tất Huyền là một âm mưu đã được thỏa thuận từ trước. Trình Giảo Kim gật đầu: “Nói hay lắm! Nếu không phải là âm mưu, người Đột Quyết sao có thể chịu mất mặt như thế chứ?”

Từ Tử Lăng chậm rãi: “Trong lòng Hoàng thượng lúc đầu hẳn là rất mâu thuẫn, nhưng cái tin Tống Khuyết thụ trọng thương lập tức quét sạch mọi do dự. Nếu có thể trừ bỏ Khấu Trọng, Thiệu Soái quân sẽ không đánh mà vỡ, Tống Khuyết đã bị thương cũng không còn đáng ngại, thiên hạ gần như đã là vật trong tầm tay của Hoàng thượng rồi. Cho dù Hiệt Lợi có bội tín nam chinh, cùng lắm là dời đô tránh về Lạc Dương. Mới đây Thái tử lại thành công hóa giải mối nguy cơ Lưu Hắc Thát khiến Ngài không còn phải dựa vào Tần vương nữa. Tình thế đó đã khiến Hoàng thượng sinh lòng, định một mẻ quét sạch cả Khấu Trọng và Tần vương. Chỉ cần không đích thân tham dự, xong chuyện là có thể đẩy trách nhiệm lên hết người Thái tử và Tề vương. Còn về phần xử trí họ thế nào, tất nhiên phụ thuộc vào Thánh ý rồi!”

Lý Thế Dân thở dài: “Sáng nay ta và Thiệu soái mật nghị, đã nghĩ đến việc Phụ hoàng có một cách đồng thời loại bỏ cả ta và Thiệu soái, đó chính là lợi dụng đại lễ kết minh sáng mai để ra tay. Do Phụ hoàng ban lệnh cho ba Vương tử nhất thiết phải qua Huyền Vũ Môn vào cung nên Thái tử và Tề vương có thể sắp đặt phục quân ở đó, chờ ta đi qua rồi bất ngờ

đổ ra tập kích. Trong hoàn cảnh trước sau đều không có đường rút như thế, bản lĩnh đến như Thiếu soái và Tử Lăng cũng chỉ có nước chết mà thôi!”

Trưởng Tôn Vô Ky ngồi sau Lý Thế Dân đứng phất dậy: “Huyền Vũ Môn ngày mai sẽ là nơi quyết định hưng vong của Đại Đường, vinh nhục của Trung thổ Hoa Hạ chúng ta. Dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, có chết cũng không từ!”

Ngoài Lý Thế Dân và Tử Lăng, tất cả chúng nhân đều đứng dậy hô vang lời hứa quyết tử, không khí lập tức trở nên sôi sục.

Lý Thế Dân nói liền mấy câu “Tốt! Tốt!” rồi ung dung gạt đầu: “Không hổ là lương thân, mãnh tướng Thiên Sách Phủ! Trường An đã không còn là nơi an lành trường cửu nữa, mà đã trở thành chốn giao tranh ác liệt, quyết định vong hưng của Trung thổ Hoa Hạ chúng ta. Đại nhân đại nghĩa của Thiếu soái và Tử Lăng, sự gửi gắm của Tổng phiệt chủ lão nhân gia, Lý Thế Dân ta xin thề, nguyện cùng Thiếu soái và Tử Lăng đồng sinh cộng tử, vì phúc hỷ của vạn dân Trung thổ!”

Tử Lăng trong lòng không khỏi có chút run lên. Lý Thế Dân tuy không nói rõ vì đại nghĩa diệt thân, nhưng lời thề vừa rồi đã bày tỏ rõ lập trường gạt bỏ thâm tình phụ tử huynh đệ, không còn xem đối phương là người thân mà là kẻ địch trên chiến trường vô tình tàn khốc.

Gã có thể tưởng tượng được những khổ tâm mà Lý Thế Dân phải chịu, may mà trong thời khắc sinh tử trọng đại, Lý Thế Dân cuối cùng đã gạt bỏ được tình thân!

Chúng tướng một lần nữa hô vang lời hứa, sĩ khí ngút trời. Có thể nói lúc này ai cũng đã không còn bất kỳ ảo tưởng nào đối với Lý Uyên nữa.

Tử Lăng đợi không khí lắng lại mới nói: “Về chi tiết hành sự, đợi Khấu Trọng xử trí xong Cái Tô Văn về bọn ta sẽ bàn cụ thể.”

oOo

Cái Tô Văn dẫn theo Hàn Triều An, Kim Chính Tông, Mã Cát, Thác Bạt Diệt Phu cùng đám thủ hạ từ biệt phủ túa ra, đối mặt với một mình Khấu Trọng đang hiên ngang đứng giữa quảng trường.

Cái Tô Văn ngửa mặt cười lớn: “Thiếu soái đại giá quang lâm là vinh hạnh của Cái Tô Văn ta. Chỉ cần thông báo một tiếng, đại môn nhất định sẽ mở ra nghênh tiếp, đâu cần phải phá cửa vào như thế!”

Khấu Trọng mỉm cười: “Ta nhìn không thuận mắt cánh cửa đó, tiện tay bổ ra một đao, Đại soái đâu cần để bụng? Cũng như với Cái Đại soái vậy, ta có chút không thuận mắt, nhất là khi nghĩ đến Đại soái từng bịt đầu bịt mặt lên lút lấy đông hiệp ít đánh lên huynh đệ của ta. Ta đang muốn chém Cái Tô Văn người một đao cho hả giận, không biết năm thanh bảo đao của Đại soái phải chăng vẫn còn để trong tàng chân khố ở quý phủ Cao Lệ?”

Mã Cát hai mắt rực hung quang, hừ lạnh: “Chết đến nơi rồi mà còn điều võ dương oai, nực cười!”

Khấu Trọng vẫn cười ha hả, chợt lạng người lướt tới, một chuồng nhằm thẳng Mã Cát bổ xuống. Nhìn có vẻ như chiêu chuồng chỉ nhằm một mình hắn, song kỳ thực đã bao trùm lên khắp hơn mười kẻ đứng xung quanh.

Phía Cái Tô Văn không ngờ Khấu Trọng lại hung hăng đến vậy, không những không coi cả mười mấy cao thủ bọn chúng ra gì, lại còn nói đánh là đánh ngay. Mã Cát kinh hãi lùi lại né tránh, Cái Tô Văn đã xuất hiện trước mặt Khấu Trọng, giơ tay toan đỡ.

Phía bên kia, Kim Chính Tông và Hàn Triều An nhằm mạn trái Khấu Trọng đánh tới, Kim Chính Tông tung một cước thẳng vào mạng sườn, trong khi Hàn Triều An tay chum thành đao chặt ngang cổ Khấu Trọng.

Các võ sĩ Cao Lệ phía sau lũ lượt rút binh khí, song nhất thời không tài nào tham gia được vào vòng chiến.

Khấu Trọng không dứt tiếng cười, lập tức thử nghiệm Áo Ma thân pháp của Thạch Chi Hiên. Khi Cái Tô Văn đánh hụt vào khoảng không, gã đã lạng người đến chỗ Mã Cát vừa lùi lại.

Người tiếp trợ được cho Mã Cát lúc này chỉ có thủ hạ của hắn là Thác Bạt Diệt Phu, tên này nhân lúc Cái Tô Văn ba người vây lấy Khấu Trọng đã vung trường mâu chuẩn bị đánh lên, nào ngờ chưa kịp ra tay thì Khấu Trọng bất thành linh hiện ra trước mặt.

Thác Bạt Diệt Phu bất đắc dĩ hét lớn một tiếng, giơ vôi trường mâu lên tấn công.

Kỳ thực Khấu Trọng không định giết Mã Cát, càng không cần giết hắn mà chỉ muốn lập uy nên bỏ ngay Mã Cát lùi lại, vung chân đá một cước trúng giữa mũi mâu của Thác Bạt Diệt Phu.

“Roạt!” một tiếng, mâu cước đổi chiều.

Khấu Trọng đã thủ sẵn thế, trong khi Thác Bạt Diệt Phu phải vội vàng ứng chiến, cộng với khoảng cách công lực giữa hai người, cao thấp tức thì thấy rõ.

Thác Bạt Diệt Phu hét lên thảm khốc, lão đảo bắn về phía sau thiếu chút nữa thì ngồi bệt xuống đất, ộc ra một miệng máu tươi, thọ thương ngay tại trận.

Khấu Trọng tức tốc bay lùi lại, bất giác hét lớn: “Dừng tay!”

Cái Tô Văn tức thì giơ tay ngăn đám thủ hạ, thần thái vẫn thâm trầm lạnh lùng đứng với phong thái đại cao thủ, cười gằn: “Ra tay là Thiếu soái, hô dừng cũng là Thiếu soái, Khấu Trọng Thiếu soái đang đùa với bọn ta chắc?”

Khấu Trọng cười ha hả, ánh mắt xoáy vào khuôn mặt béo núc tái nhợt của Mã Cát: “Cứ cho là đùa đi, Khấu Trọng ta đã sợ quần chiến bao giờ? Kim Lang quân của Hiệt Lợi ta còn chẳng xem ra gì nữa là các ngươi. Mẹ kiếp, nếu các ngươi cùng lên, Khấu Trọng ta nhất định sẽ vui vẻ tiếp đón!”

Cái Tô Văn nhất thời cứng họng đứng ngậy ra.

Đúng là bằng này con người cũng không thể khống chế được Khấu Trọng. Nếu cứ hạ lệnh tấn công để gã đã thương thêm một hai kẻ nữa rồi rút đi, Cái Tô Văn còn mặt mũi nào ở lại Trường An nữa? Thậm chí thân pháp quý dị vừa rồi của Khấu Trọng hắn vẫn còn chưa nhìn ra chân tướng, vậy thì vậy công liệu có ích gì?

Cái Tô Văn từ từ hạ tay xuống, hai mắt rực thần quang, chậm rãi: “Thiếu soái có đề nghị gì hay ho chăng?”

Khấu Trọng dựng ngón tay cái lên, cười khà khà: “Cái Đại soái quả nhiên là người hiểu chuyện! Hà hà, lần này ta đến là muốn cùng Đại soái đánh cược một mẻ, không biết Đại soái có cái gan ấy không?”

Cái Tô Văn nghe cũng nổi nhả hứng, lập tức vẫy tay cho đám thủ hạ lui xuống, đoạn ra lệnh: “Châm đèn! Lấy đao ra đây!”

Đèn lồng nhanh chóng được châm lên dưới bầu trời đầy mưa bụi. Cái Tô Văn đã lấy lại bình tĩnh, ôn tồn: “Thiếu soái muốn cược gì?”

Khấu Trọng chỉ vào Cái Tô Văn, rồi lại chỉ vào mình, thản nhiên: “Trận chiến tối qua chưa thực hiện được thì hãy tiến hành luôn tại đây. Kẻ bại sẽ lập tức phải cuốn xéo khỏi Trường An, ai không giữ lời thì là hạng tiện chủng vô sỉ, Đại soái có dám không?”

Năm võ sĩ Cao Lệ vác năm thanh bảo đao hình thù, kích thước lớn nhỏ khác nhau lần lượt từ trong phủ lao ra, đến phía sau Cái Tô Văn.

Cái Tô Văn bước lên trước hai bước, đến cách Khấu Trọng ba trượng dừng lại, ngửa mặt cười: “Một cuộc cá cược thú vị như vậy, Cái Tô Văn ta sao có thể từ chối! Chỉ sợ kẻ bại sẽ không thể về nổi đến nhà, lấy đâu ra chuyện giữ lời hay không giữ lời?”

Khấu Trọng sang sảng: “Nói thẳng, ta không những không có ác cảm, trái lại còn cảm thấy Đại soái là một nhân vật anh hùng đáng để kết giao. Thế này được không, ta để Đại soái thi triển từng loại đao một, liệu có thể hạ được ta hay không trong lòng Đại soái hiểu rõ, khỏi cần lấy máu để thu trận. Nếu thi triển liên tiếp năm đao mà vẫn không hạ được ta, Đại soái chỉ còn nước trở về Cao Li tiếp tục tu hành, ý Đại soái thế nào?”

Cái Tô Văn thoáng ngẩn người ngạc nhiên, sau một hồi đối thị với với Khấu Trọng mới chậm rãi gật đầu: “Được, cứ theo lời Thiếu soái, dâng đao!”

Khấu Trọng vui vẻ gật đầu: “Con người Đại soái thật là sáng khoái!”

Đang quan sát Cái Tô Văn nhận binh khí từ tay thủ hạ, bỗng trong đầu xuất hiện điềm báo, Khấu Trọng vội thu người dịch phất sang bên.

Một đạo kiếm khí lạnh toát từ phía sau lẳng lặng ập đến.

- o O o -